

A jóság öt világrésze...

Almási Tibor

A jóság
öt világrészéért zördülünk össze,
ázva, fázva, sírva, életunva,
a légységért,
amit sohasem érzett
a rablógyilkosságért kivégzett,
züllött, nyomornegyedbeli,
a cirógatásért, melegségért,
ami ha nincs,
beteg lesz egy emberöltő,
s az utódok, játékrombolókká cseperedve,
azzal kezdik,
hogy kiszúrják a szappanbuborék falát
és utána
mind súlyosabb tettekre vetemednek...

A jóságért rettegve
lázálom kínoz,
ahol a kontinensek ravatala felett
tébolyultan jár-keel a megőrült orvos
és Geiger-számlálóval méricskél,
én, a késői megbánó, segítek neki,
és karmaimmal zokogom bele
a megégett kövekbe,
hogy itt nyugszik:
Neander-völgytől az atomig
harminc évezred...

És az őrrült orvos,
jóságos józanon rebegi:

*ugye, mondtam én nektek...
Tegnap itt még
egy egész utcásor állt,
bolttal, tejcarnokkal,
innen ágazott szerteszt
a sokirányú sugárút,
ezt az épületet
a nemzetek székházának hívták,
amott a kráter helyén
játszótér volt,
onnan jobbra múzeum díszelgett,
amott kocsmá csúfoskodott,
ez a kifordult betontömb
a színház alapja...*

*Nem igaz, nem igaz:
mi a jószág öt világrészéért vajúdunk,
kétkezdve, megfeszülve,
lemondva, reménykedve...*

*Nem bizonygatom, miért,
hiszen te is érzed,
hogy életuntságodra
szívbemarkolóan szép ellenérv
az,
hogy a megfontoltság öt világrészén
naponta
százmillió fénylő szemű
királykisasszony és királyfi
tipeg el otthonról,
jószágot tanulni az óvodába...*

*Nem kutatom, hogy miért,
de gyönyörűk,
ahogy most,
az első iskolai napon
szájtátva bámulnak,
és az utolsó szóig elhiszik,
amit meséltek nekik...*

*Az egyik,
az enyém,
éppen most érkezett haza,
kis táskáját a helyére teszi,
és kiszalad az udvarra,
ahol előbb
a tegnap épített homokvárat
néhány tapsikolással szebbé teszi,
s csak azután jön ebédelni...*